

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10-12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρόγραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ μητέρα τοῦ Λαμαρτίνου (κατὰ μετάφρασιν τῆς δος Εἰρ. Νικολαΐδου. — Ἀπὸ τὸ Ταξεῖδι μου. Τὸ Muranno. — Θαύματα ὑπομονῆς. — Χωρὶς ὄνομα (μουθιστ. κ. Καλλ. Παρρέν). — Τί συνειθίζεται (ὑπὸ Παρισίνης). — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις. — Ἐπιφυλλίς.

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

Κόρη παιδαγωγοῦ τῶν τέκνων τοῦ δουκὸς τῆς Ὀρλεάνης, ἡ μητέρα τοῦ Λαμαρτίνου εἶχε τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις τοῦ μεγάλου κόσμου, μεταξὺ τοῦ ὁποῦ ἐζῆ, δηλ. ἦτο χριστιανὴ μὲ μικρὰν δόσιν φιλοσοφίας. Δι' αὐτὸ καὶ διετήρησε πάντοτε τόσῃ συμπάθειαν πρὸς τὸν Ἰωάννην Ἰάκωβον Ρουσσώ. Ὡς σύζυγος ἡ Alix de Roys ἦτο τελεία, ὡς μητέρα ὑπῆρξε διὰ τὸν υἱὸν τῆς καὶ τὰς θυγατέρας τῆς φίλη καὶ μητέρα συγχρόνως, καὶ φίλη ὀλίγον ἀδύνατος. Ὑπανδρεύθη πολὺ νέα μὲ τὸν ἱππότην δὲ Λαμαρτίνον, τὸν ὁποῖον συνήτησεν εἰς τῆς κομῆσεως δὲ Λαμαρτίνου de Villars, τὴν ἀδελφὴν του. Τὸ ἀγόρι ἐγεννήθη πρῶτον : ἦτο ὁ Ἄλφόνσος. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ἂν καὶ εἶχον καταργηθῆ ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασιν τὰ δικαιώματα τῶν πρωτοτόκων, διετηροῦντο ὅμως ἀκόμη εἰς τὴν ἀριστοκρατίαν. Ὁ πρωτότοκος εἶχε διαφόρων εἰδῶν προτιμήσεις. Ὅχι μόνον τὸ μέρος τῆς κληρονομίας του ἦτο μεγαλειότερον, ἀλλὰ καὶ ἐν ὅσῳ ἔζων οἱ γονεῖς του, ἐξώθευαν χωρὶς νὰ λογαριάζουν δι' αὐτὸν καὶ ἦτο ὁ πλέον χαιδεμένος τῆς οικογενείας.

Ὁ Λαμαρτίνος ὠφελήθη πολὺ ἀπὸ τὴν προτίμησιν αὐτῆν· εἶχε τὴν ἰδιαιτέραν ἀγάπην ὄλων τῶν συγγενῶν του, ἀλλ' ἰδίως τῆς μητρὸς του, ἀφοῦ τὸν ἔθρεψε μὲ τὸ γάλα τῆς προσεπάθησε νὰ τὸν κάμῃ εἰκόνα τοῦ ἑαυτοῦ τῆς. Ἐως δέκα

ἐτῶν τὸν εἶχε πάντα πλησίον τῆς καὶ ἦτο ἡ μόνη διδάσκαλός του. Πᾶν ὅ,τι ἐγνώριζεν αὐτῆ τοῦ ὅ εἶχε μάθει, καὶ ἦτο τόσον σοφός, ὥστε ὅταν ἐπῆγε εἰς τὸ σχολεῖν, μετὰ τὴν πρώτην κοινωνίαν, ἔλαβεν ὅλα τὰ βραβεῖα. Ἀλλὰ δὲν ἦτο υπερήφανος διὰ τὸ ἔργον τῆς. Ἀπέδιδεν ὅλην τὴν ἀξίαν εἰς τὸν υἱὸν τῆς, καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιόν τῆς.

— Ζητῶ συγχώρησιν ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τὴν ματαιότητα αὐτῆν, ἔγραφε· δὲν συνετέλεσα εἰς τίποτε δι' ὅ,τι καλὸν ἔχει εἰς τὴν ψυχὴν του.

Κατὰ βῆθος ἴσως ἦτο βεβαία διὰ τὸ ἐναντίον, ἀλλ' ὠμίλει οὕτω ἀπὸ πνεῦμα μετριοφροσύνης. Ποτὲ ὅμως υἱὸς δὲν ὁμοιάζει τόσον εἰς τὴν μητέρα του ὅσον ὁ Λαμαρτίνος. Φυσικῶς ἦτο τὸ πανομοιότυπὸν τῆς, ἠθικῶς ἐπίσης.

Ὁ μόνος φόβος τῆς, ὅταν ἦτο ἐσωτερικὸς μαθητὴς εἰς τὴν Λυών, ἦτο μήπως ἔχασε τὴν εὐσέβειαν τὴν ὁποίαν εἶχε προσπαθήσει νὰ τοῦ ἐμπνεύσῃ. Ἀλλ' ἡ εὐσέβεια αὐτοῦ, διὰ αὐτὴν δὲν περιορίζετο μόνον εἰς προσευχὰς καὶ τύπους θρησκευτικούς, ἦτο πολὺ εὐρυτέρα. Τοῦ ἔδιδε νὰ διαβάξῃ κάθε πρῶτὸ κατὰ τὰς διακουπὰς «ἐνα κεφάλαιον ἀπὸ καλὸν βιβλίον γερμανοῦ ἱερέως» διὰ νὰ τοῦ διδάξῃ καλῶς τὸ θρησκευτικὸν αἶσθημα, τὸ ὁποῖον πηγάζει ἀπὸ ὅλην τὴν φύσιν.

Καὶ ἰδοὺ ἡ φυσικὴ πηγὴ τοῦ πανθεισμοῦ τοῦ Λαμαρτίνου, διότι πανθειστὴς ἦτο καὶ ἡ μητέρα του, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ.

«Ἀγαπῶ τὸ φθινόπωρον, ἔγραφε μίαν ἡμέραν, καὶ τοὺς περιπάτους, χωρὶς ἄλλην συνομιλίαν παρὰ τὰς ἐντυπώσεις μου: εἶναι μεγάλα ὅπως τὸ ἀπειρον καὶ γεμάται ἀπὸ τὴν ἰδέαν τοῦ Θεοῦ. Ἡ φύσις μου δίδει χιλιάς σκέψεις καὶ ἓνα εἶδος μελαγχολίας, ἡ ὁποία μοῦ ἀρέσει. Δὲν ἠξεύρω τί εἶνε ἴσως εἶνε συνενόησις μυστικῆ τῆς ψυχῆς μας μὲ τὸ ἀπειρον τῶν ἔργων τοῦ Θεοῦ! Ὅταν ἐπιστρέφω καὶ βλέπω ἀπὸ τὸ ὕψος

τοῦ ὄρους τὸ μικρὸν φῶς, τὸ ὁποῖον λάμπει εἰς τὸ δωμάτιον τῶν παιδιῶν μου, εὐλογοῦ τὴν Θεῖαν Πρόνοιαν ὅτι μοῦ ἔδωκε τὴν ἡσυχὴν αὐτὴν φωλεὰν διὰ νὰ τ' ἀναθρέψω!

«Τελειώνω πάντοτε μὲ μίαν προσευχήν, χωρὶς πολλὰ λόγια. Εἶνε αὕτη ὀλόκληρος ὕμνος, τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν ἀκούει· ἀλλὰ σὺ, Κύριε, σὺ τὸν ἀκούεις, ἀφοῦ ἀκούεις τὸν βόμβον τῶν μικρῶν ἐντόμων εἰς τὸ μικρὸν αὐτὸ δάσος ὅπου εὐρίσκονται.»

“Ὅταν ἀναγινώσκη κανεὶς τὰς σελίδας αὐτάς, ὅπου πάλαι ἢ ὠραία ψυχὴ της, ἐνοεῖ καλλίτερα τὴν ἀνατροφὴν, ὅπου ἔδωκεν εἰς τὸν υἱὸν της.

Πολλοὶ ἴσως θὰ ἐκπλαγοῦν ὅταν μάθουν, ὅτι τοῦ ἔμαθε νὰ διαβάξῃ εἰς βιβλία ὡς τὴν « Ἀγίαν Γραφήν, » καὶ τὴν « Ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἱερουσαλήμ » καὶ ὅτι μετ' εὐχαριστήσεως τὸν ἔδλεπε νὰ φυλλομετρᾷ μὲ προσοχὴν τὰς « **Ἐξομολογήσεις τοῦ Ἀγίου Ἀβουσιῖνου.** » Εἶνε ἀληθές ὅτι αἱ « **Ἐξομολογήσεις** » τοῦ ἐπισκόπου τῆς Hippone δὲν εἶνε βιβλίον διὰ φαντασίαν λικίας δώδεκα ἐτῶν, ἀλλ' ἡ μητέρα τοῦ Λαμαρτίνου εἰς αὐτὰ τὰ ζητήματα εἶχε τὴν ιδέα, ὅτι ἡ φαντασία τῶν μαθητῶν πρέπει νὰ μορφώνεται μὲ ὅλα τὰ μέσα.

Εἰς τὰ ἀπομνημονεύματά της ἐπίσης εὐρίσκουμεν ὅτι ἐδιάβαζε τὰς κωμωδίας τοῦ Μολιέρου εἰς τὰς θυγατέρας της μετὰ μίαν μελέτην καὶ μίαν προσευχὴν.

— Νομίζω ὅτι δὲν εἶνε κακόν, ἔλεγε· παραλείπω, ἀναγινώσκουσα, τὰς ἐπικινδύνους λέξεις, καὶ ἔπειτα προσευχόμεθα ἀπὸ κοινοῦ.

Καὶ αὐτὴ ἡ μητέρα τοῦ Λαμαρτίνου δὲν ἐδιάβαζε παρὰ τὰ βιβλία ἐκεῖνα, εἰς τὰ ὁποῖα ἡ φαντασία της εὐρίσκει εὐχαρίστησιν, ὡς τὸ « Πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ » τοῦ ὁποῖου τὸ ὕφος τὴν ἔθελε καὶ τὴν ἐνθουσίαζε. Μίαν ἡμέραν ὅμως τῆς ἦλθεν ἡ ιδέα ὅτι ὁ Ἀλφόντος ἦτο δυνατὸν νὰ κάμνη κατὰ-χρησιν τῆς μεγάλης ἐλευθερίας, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδιδον εἰς Mâcon ἢ εἰς Milly καὶ νὰ διαβάξῃ ἴσως βιβλία ἐπικινδύνα. Διότι πρὸ τινος καιροῦ τὸν εὐρίσκει ταραχμένον, μελαγχολικόν, δὲν ἤξευρε ἀκριβῶς τί ἐπιθυμοῦσε. Ἐποφειλούμενη ἀπὸ τὴν ἀπουσίαν τοῦ ἀνεθὴ εἰς τὸ δωμάτιόν του μὲ τὴν σταθερὰν σκέψιν νὰ κάμῃ τὰ βιβλία ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα θὰ ἔκρινε ἐπικινδύνα. Εὐρὲν ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι τοῦ Νέαν Heloise. Ἐγνώριζε τὴν Νέαν Heloise, διότι τὴν εἶχε ἀναγνώσει κατὰ τὸν πρῶτον καιρὸν τοῦ γάμου της καὶ τὸ βιβλίον αὐτὸ τῆς ἠύξησε τὸν θαυμασμόν της διὰ τὸν Ρουσσῶ. Ἐκάθισεν εἰς τὸ τραπέζι τοῦ υἱοῦ της καὶ ἐδιάβαζε πολλὰ κεφάλαια τὰ ὁποῖα τὴν εὐχαρίστησαν. Ἀντέγραψε μάλιστα καὶ. Ἀλλὰ δὲν ἤργησε νὰ παρατηρήσῃ ὅτι, ὅτι εἶχε καλὸν ἦτο δηλητηριασμένον ἀπὸ ὑπερβολὰς, αἱ ὁποῖαι ἠδύνατο ν' ἀποπλανήσουν τὴν σκέψιν καὶ τὴν πίστιν τοῦ νέου. Ἐκινῶσε τὸν Αἰμίλιον καὶ τὴν Νέαν Heloise.

Ὁ Λαμαρτίνος ἦτο εἴκοσι τριῶν ἐτῶν. Ἦτο ὀλίγον ἀργὰ διὰ νὰ ἐπιβλέπῃ τὰ βιβλία ὅπου ἐδιάβαζε. Καλλίτερον θὰ ἦτο νὰ τοῦ ἔδιδαν μίαν ἀπασχόλησιν, ἐκλέγοντες δι' αὐτὸν κάποιον στάδιον. Ἀλλὰ δὲν εἶχε κλίσιν παρὰ διὰ τὸ στρατιωτικόν, καὶ ὁ πατέρας του, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὀκισθῆ πίστιν εἰς

τοὺς Βουρβόνους, θεώρει ἐγκλημα νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ ὑπηρετήσῃ εἰς τὸν στρατὸν τοῦ Βοναπάρτη. Εἰς τὸ τέλος τῆς Αὐτοκρατορίας μὲ τὴν σύμπραξιν τοῦ νομάρχου τοῦ Mâcon, τὸν ἔκαμαν δῆμαρχον τοῦ Milly διὰ νὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ τὰ χρέη τοῦ στρατιώτου. Δῆμαρχος εἴκοσιν χρόνων δὲν ἦτο πρᾶγμα κοινόν. Ὁ Λαμαρτίνος ἔκαμε τὰ καθήκοντά του, ὅσον ἠδυνήθη καλλίτερα, ἀλλ' ὄχι πολὺν καιρὸν. Ἡ παραίτησις τοῦ Ναπολέοντος συνεβῆ τότε, καί μετὰ τινὰς μῆνας ὁ Λαμαρτίνος ὑπῆρτε εἰς ἓνα σῶμα στρατιωτικόν.

Ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἡ ζωὴ του ἤλλαξε ἐντελῶς, διότι ὁ πατέρας του τὸν ἀπέσπασε ἀπὸ τὴν κηδεμονίαν τῆς μητρὸς του, ἂν καὶ ἡ ἰδικὴ του ἐξεσκείτο διὰ μέσου τῆς στοργῆς ἐκείνης καὶ ἐνόστο κατ' εὐθεῖαν, ὅταν εὐρίσκειτο εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ τὸν ἐπιπλήξῃ τὸ ὁποῖον συνέβαινε ὁσάκις ἐλάμβανεν ἀπὸ τὴν Λυών, τὴν Νεάπολιν ἢ τὸ Παρίσι λογαριασμοὺς πολὺ μεγάλους, διὰ νὰ πληρώσῃ. Τὰς ἡμέρας αὐτὰς ἡ μητέρα τοῦ Ἀλφόντου ἦτο πολὺ δυστυχὴς, διότι εἶχε συνειδησὴν ὅτι τὸ ἄδικον τοῦ υἱοῦ της ἦτο ὀλίγον ἰδικόν της. Τότε ἐφευγε μόνη διὰ τὸ Παρίσι διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν σπάταλον υἱὸν εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδόν. Καὶ αὐτὸ τὸ ἔκαμε μὲ μεγάλην λεπτότητα καὶ πολλὰς προφυλάξεις. Δὲν ἦτο πλέον ἡ μητέρα, ἦτο ἡ φίλη, ἡ μεγαλειτέρα ἀδελφὴ τοῦ υἱοῦ της. Οἱ περισσότεροι γονεῖς πολεμοῦν τὴν ποιητικὴν κλίσιν τῶν παιδιῶν των. Τούναντίον ἡ κυρία Λαμαρτίνου ὅταν εἶδε τὸν υἱὸν της νὰ γράφῃ ποιήματα δὲν ἠσθάνθη κανένα φόβον τῆς ἤρесе μάλιστα νὰ διαβάξῃ ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὄμῶν του τοὺς στίχους, τοὺς ὁποῖους ἔγραψεν εἰς τὸ Mâcon ἢ Milly διὰ νὰ διασκεδάξῃ. Εἶχε τὸ προαίσθημα ὅτι ἡ ὁδὸς τοῦ Παρνασσῶ θὰ ἦτο ὁδὸς δόξης. Καὶ τὸ προαίσθημα αὐτὸ δὲν τὴν ἠπάτησε. Μίαν ἡμέραν ὁ Ἀλφόντος εἰς τὰ λουτρὰ τοῦ Aix, ἀπήνησε τὴν Μοῦσαν εἰς τὰς ὄχθας τῆς λίμνης τοῦ Bourget, τὴν Μοῦσαν ἢ ὁποῖα ἔμελλε νὰ τὸν κάμῃ ἐνδοξόν.

Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ τελεία εὐτυχία δὲν εἶνε τοῦ κόσμου αὐτοῦ, μόλις ἐφίλησε τὸ ἄκρον τοῦ λευκοῦ φορέματός της καὶ τὸν ἐγκατέλειψε διὰ ν' ἀνεθῆ καὶ πάλιν εἰς τοὺς Οὐρανούς.

Αὐτὴ ἦτο ἡ πρώτη λύπη τῆς ζωῆς του. Ἄλλ' ὁ Θεὸς διὰ νὰ τὸν δοκιμάσῃ περισσότερον ἀκόμη, τοῦ ἐπεφύλασσε καὶ ἄλλην δοκιμασίαν· τοῦ ἀφήρесе αἰφνιδίως τὴν ἀγίαν μητέρα του, ὅταν ὅλα τοῦ χαμογελοῦσαν καὶ ἔβλεπε τὰς ἐπιθυμίας του νὰ πραγματοποιοῦνται. Τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ φίλος του Virieu ἐνόμισεν ὅτι θὰ τὸν ἔβλεπε καὶ αὐτὸν νεκρὸν, ὅταν τοῦ ἀνήγγειλε τὸν θάνατον τῆς μητέρας του.

Ἐπειδὴ ἦτο μακρὰν της, ἔσπευσεν ἀμέσως νὰ τὴν ἴδῃ διὰ τελευταίαν φορὰν· τῆς ἐφίλησε τὸ ψυχρὸν μέτωπον καὶ τὴν ἠκολούθησεν ἕως τὸν τάφον. Ἄλλ' ὁ πραγματικὸς τάφος της ἦτο εἰς τὴν καρδιά του. Ἐκεῖ τῆς ἔστησε πλησίον τῆς Ἐλθίρας θρόνον, ἐμπρὸς εἰς τὸν ὁποῖον καθ' ἐκάστην προσήρχετο. Καὶ ποτὲ εἰς τὰς ἡμέρας τῆς ἀπελπισίας του δὲν ἀμφέβαλλε ὅτι θὰ τὴν συναντήσῃ εἰς τὴν Αἰώνιον ζωὴν.
(κατὰ μετάφρασιν)

Εἰρήνη Νικολαΐδου

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

Ζ'

Μὲ τὴν ὠραίαν φύσιν καὶ τὰς ὠραίας τέχνας, παραπλεύρως σχεδὸν μὲ αὐτὰς βαδίζουσι εἰς τὴν Βενετίαν καὶ αἱ ὠραῖαι βιομηχανίαι. Ἡ νταντέλα, τὸ κρύσταλλον, ἡ ζυλογλυπτικὴ ὅπως ἐκτίθενται εἰς τὰ κομψὰ καὶ ὡς σαλονάκια φιλαρέσκου γυναικίως στολισμένα καταστήματα τῆς Πλατείας, ἀποτελοῦν μίαν ἰδιαιτέραν γοητείαν, ἓνα χάσμα καὶ μίαν ἀπόλαυσιν τῶν ματιῶν.

Τὸ κρύσταλλον ἀντιγράφει τὴν φύσιν μὲ τὴν ἀερίνην διαύγειαν τοῦ αἰθέρος, μὲ τὴν ἀφθαστον καὶ ἀπερίγραπτον ἐναλλαγὴν τῶν χρωμάτων, τὰ ὁποῖα ὁ ἥλιος παίζων σκορπίζει μέσα εἰς τὰ νερά. Τὸ θέαμα τῆς θαλάσσης περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὁ ὁποῖος εἰςμυρίας τῶν ἀκτίνων του θωπεύει ἐδῶ μὲν σκορπίζει μειδιάματα ἀπὸ ροδόφυλλα καὶ γιανθισμὰ μαθημένα καὶ κρινάκια τῶν ἀγρῶν, ἐκεῖ δὲ τουρκουάζ καὶ ἀμεθύστους καὶ ὁπάλινες πέτρες καὶ ρουμπίνια, συνεχίζεται τὴν νύκτα εἰς τὴν φαντασμογορικὴν ἀπόλαυσιν τῆς ἐκθέσεως τῶν κρυστάλλων, ἀνὰ τὰ καταστήματα τῆς πλατείας.

Ἐκεῖ, ὑπὸ τὴν ἀναύγειαν τοῦ ἡλεκτρικοῦ, τὸ ὁποῖον μὲ τέχνην ξεγύνηται ἀπὸ κάθε εἶδους καὶ χρώματος κρύσταλλον, τὸ θέαμα εἶναι μεθυστικόν. Τόσον δὲ πάντοτε μὲ ἔθελε τὸ θέαμα αὐτό, ὅστε ἐδοκίμασα καὶ νὰ τὸ συγκρίνω ἀκόμη μὲ τὴν ἡδονὴν τῆς ἐντυπώσεως μίαν ὠραία εἰκόνας, τοῦ Βερονέζε ἐξέχονα. Φῶς καὶ ἐδῶ φῶς καὶ ἐκεῖ. Λάμπεις χρωμάτων καὶ εἰς τὰ δύο. Μόνον ὅτι ἐδῶ λείπει ἡ ψυχὴ, λείπει ἡ ἀρραβία καὶ τὸ ἐνδιαφέρον, λείπει ἡ χαρὰ ἢ ὁ πόθος. Ἄλλ' ὑπάρχει μία γλυκερὰ ἡρεμία τῆς ἀδρανείας τῆς ὕλης, μίαν ὕλης ὠραίας, ἡ ὁποῖα φαίνεται, ὡς νὰ σὰς λέγῃ εἰς τὴν μυρσίχρωμον φωνὴν της:

Ἴδὲ πόσον ἰδεωδῶς εὐμορφη εἶμαι! Σκέψου πόσα προσπάθειαι καὶ πόσος ἰδρὸς ἀνθρώπινος ἐχύθη καὶ πόσα χεῖρα πτωχὰ ἐψήθησαν εἰς τὴν πυράν, διὰ νὰ μεταμορφωθῶ ἀπὸ τὸν ἀγενῆ πηλὸν εἰς τὸ λάμπον καὶ ἀκτινοβολοῦν αὐτὸ ἀριστούργημα. Ἐάν ζητήσῃς μέσα εἰς τὰ ἀπειρα μόρια τῆς ὑπάρξεώς μου θὰ εὔρης ὄχι μίαν, ἀλλὰ μυριάς ψυχὰς. Θὰ εὔρης ψυχὰς χυδαίων καὶ ταπεινῶν, ψυχὰς φιλοδόξων καὶ εὐγενῶν, ψυχὰς ποιητῶν καὶ ζωγράφων, ψυχὰς παρθένων καὶ μικρῶν παιδιῶν. Ἡ ἱστορία μου εἶναι μακρὰ καὶ παλαιά, ὅσον μακρὰ καὶ παλαιὰ εἶναι ἡ ἱστορία τῆς Βενετίας αὐτῆς, τὴν ὁποίαν θαυμάζεις. Διὰ νὰ φθάσω ἀπὸ τὴν χυδαίότητα εἰς τὴν ἀρχοντείαν, διὰ νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὰ σκότη τῆς γῆς καὶ νὰ ἀπομυμηθῶ τὴν διαφάνειαν τοῦ αἰθέρος, διὰ νὰ ἀφήσω τὴν συντροφίαν τοῦ σκόληκος καὶ νὰ στολίσω τὴν ζωὴν τῶν προνομισοῦχων τῆς γῆς, ὅλοι μοῦ ἔδωκαν ὀλίγην ἀπὸ τὴν ψυχὴν των, ὀλίγα μόρια ἀπὸ τὰ πλεον ἐξιδανικευμένα πνεύματά των.

Καὶ ἡ ὠραία καὶ ἀδρανὴς καὶ μεθυστικὴ ὕλη, ἡ ὁποῖα μὲ ἔκαμε νὰ ονειρεύωμαι μὲ ἀνοιχτὰ μάτια ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα, μοῦ ἔδωκε καὶ τὸν πόθον νὰ ἐπισκεθῶ τὸ Muranno, τὸ μικρὸν αὐτὸ νησάκι, τὸ ὁποῖον ἀπέχει μίαν μόλις ὥραν ἀπὸ τὴν Βενετίαν, καὶ τὸ ὁποῖον ὑπῆρξεν ἀπὸ τοῦ 1500 ἢ παρὰ τῆς ὠραίας αὐτῆς βιομηχανίας.

Ἄλλως τε μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὸ Muranno ἐξησφάλιζεν ἓνα περίπατον γόνδολας δύο-τριῶν ὥρων, εἰς ἀνοιχτὴν θάλασσαν καὶ εἰς ἀπόλαυσιν τοπειῶν ὅλων διόλου ξένων πρὸς τὸ Grand Canale καὶ τὴν συνειθισμένην ἕως τὸ Lido γραμμὴν. Μέσα εἰς τὸ σχέδιον τῆς ἐκδρομῆς αὐτῆς ὑπῆρχε καὶ ἡ προσδοκία ὀλίγης δροσιάς, ἡ ὁποῖα θὰ μᾶς ἤρχετο κἄτω ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴν θάλασσαν, ἀπὸ τὴν εὐρυτάτην λεκάνην τῆς Ἀδριατικῆς. Καὶ ἡ μὲν δροσιὰ ἔμεινε καὶ εἰς τὴν ἐκδρομὴν αὐτὴν εὐσεθῆς μόνον πόθος καὶ ὠραῖον ὄνειρον. Ὁ περίπατος ὅμως ὑπῆρξεν ἀπολαυστικὸς εἰς φῶς καὶ εἰς χρώματα καὶ νάρκην ἡδονικὴν, μέσα εἰς τὴν ἡρεμον ταλάντευσιν τῆς γόνδολας, τὴν ὁποίαν διέκοπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ μονότονος φωνὴ τοῦ γονδολιέρη μας, ὁ ὁποῖος ἐννοοῦσε νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ὁδηγός.

Πρὸς τὸ μέρος αὐτὸ εἶναι τὰ νέα τῆς πόλεως fundamenta, δηλαδή μίαν κυκλικὴν περίπου σειρὰ προκουμαίας, κτισμένης ὅπως εἰς τὰς ἄλλας πόλεις τοῦ κόσμου εἰς τὰς ὁποῖας τὰ σπίτια δὲν θεμελιώνονται καὶ δὲν βγαίνουν ὡς νηρηίδες κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὰ κατάβηθα τῶν νερῶν. Εἰς τὸν ἴδιον δρόμον ὀλίγον πρὸ τοῦ Muranno εἶναι καὶ τὸ νησάκι τῶν νεκρῶν, τὸ ὁποῖον σχίζει εἰς τὸ μέσον σχεδὸν μίαν πλωτὴν διώρυγαν. Πρὸ τῆς εἰσόδου μίαν γέφυρα καὶ ὑπ' αὐτὴν μίαν κατάμαυρη γόνδολα μοῦ ἔδωκεν ἀμέσως τὴν ιδέα τοῦ χάροντος τῶν ἀρχαίων, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο μὲ τὴν βάρκαν του καὶ μὲ δύο ὄβολους ἐπερνοῦσε τοὺς νεκροὺς εἰς τὸν Ἄδην.

Καὶ ἐδῶ οἱ νεκροὶ ταξιδεύουν διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὴν τελευταίαν καταικίαν των καὶ ὁ θάνατός των δι' αὐτὸ μὲ τῆς κατάμαυρης γόνδολας ἔχει κατὰ τὸ ἀπείρως θλιβερόν καὶ μελαγχολικόν.

Εἰς τὸ νησάκι τῶν νεκρῶν δὲν προσηγγίσαμεν, μ' ὅλον ὅτι ὁ γονδολιέρης μας μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ καλλίτερος τάφος αὐτοῦ τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας Παπαδόπολι, μὲ ἀγαλμα ἀγγέλου τῆς Ἀναγεννήσεως, ἔργον τοῦ διασήμευ γλύπτου Ferrari.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὸ Muranno μᾶς ἐπερίμενε μίαν μεγάλη ἀπογοήτευσιν. Τὸ μέγα ἐργοστάσιον κρυστάλλων, τὸ ὁποῖον ἰδρῶν πρὸ αἰῶνων ἐκεῖ καὶ τὸ ὁποῖον ἔφθασεν εἰς τοιοῦτο σημεῖον περιωπῆς καὶ δόξης, ὥστε αἱ θυγατέρες τῶν ἰδιοκτητῶν καὶ καλλιτεχνῶν του νὰ δύνανται νὰ νυμφεύονται μὲ εὐγενεῖς καὶ νὰ ἔχουν ἴδια σήματα εὐγενείας, ἴδιον χρυσοῦν γενεαλογικὸν δένδρον, ἴδιον νόμισμα, ἡ δόξα αὐτῆ τοῦ κρυστάλλου καὶ τῶν μωσαϊκῶν ἀργεῖ κατὰ τοὺς θερινούς μῆνας. Φιλάνθρωποι κατὰ τοῦτο οἱ ἱδρυταὶ καὶ μέτοχοι τοῦ ἀπεράντου ἐργοστασίου, διακόπτουν τὰς ἐργασίας των τὸ θέρος, ἐργασίας φοβερὰ ἐξαντλητικῆς διὰ τοὺς ἐργάτας, οἱ ὁποῖοι ἐργάζονται εἰς φούρνους μὲ θερμοκρασίαν τόσον ὑψωμένην, ὥστε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀδυνατῇ νὰ ἀνθεῖ τὸ θέρος εἰς αὐτὴν.

Ἠρκέσθημεν λοιπὸν εἰς τὴν ἐπίσκεψιν μικρῶν καὶ ἀσημάντων ἐργαστηρίων, τὰ ὁποῖα ὅμως ἐργάζονται μὲ τὴν ἴδιαν ἐντέλειαν τῶν μεγάλων.

Ἐκεῖ ἐνώπιόν μας, ἀνάμεσα εἰς λάκκους ἀπὸ λάσπης καὶ χρώματα πέντε ἐξ ἐργάται, τοποθετημένοι ὁ καθένας ἐμπρὸς εἰς ἓνα χαῖνον καὶ καπνίζον στόμα φούρνου μὲ ἓνα ἀπλοῦν ξύλινον ἐργαλεῖον εἰς τὸ χέρι, ἔψησαν τὴν λάσπην των μέχρι πυρακτώσεως. Καὶ φλεγόμενην ἔπειτα, μὲ ἐν φύσημα τὴν

επλατταν και την εψαλίδιζαν εις 6, τι σχήματα και παραστάσεις ήθελαν. "Ανθη πολύχρωμα προωρισμένα δι' ηλεκτρικά πολύφωτα, δοχεία, μικρά ζώα, καρφίτσες καπέλλων με μονογράμματα, όλα αυτά εψήθησαν, επλασθησαν και εψύγησαν εντός ολίγων στιγμών, με μίαν ευκολίαν και δεξιότητα μοναδικήν.

Ο εργατής του κρυστάλλου ήδύνατο χωρίς άλλο να διαπρέψη και ως γλύπτης και ως ζωγράφος. Θα ήτο αδύνατον να δώση τόσην συμμετρίαν και τόσην χάριν και κομψότητα εις το έργον του, εάν δεν είχαν έμφυτον μέσα εις την ψυχήν του το αίσθημα της αρμονίας και των αναλογιών, εάν το χέρι του δεν είχε την δεξιότητα με μίαν στροφήν να πλαττη την κρυσταλλίνην ρευστήν μαζάν εις ώραία και μαθηματικώς ευθύγραμμα ή καμπύλα σχήματα, εάν αι συζεύξεις και οι συνδιασμοί των χρωμάτων δεν ήτο δι' αυτόν βιβλίον ανοικτόν, εις το όποιον να άντληθησαν ουδεις ώραϊότητος.

Η Έκθεσις.

Ότι άλλως οι Βενετοί εν γένει είναι σχεδιαστικά άριστοι και κοσμητικά πρώτης δυνάμεως δεν υπάρχει αμφιβολία. Εις την έκθεσιν των ή κοσμητική κατέχει θέσιν επιφανή και υπάρχουν στιγμαί κατά τας οποίας το πλαίσιον των αιθουσών απορροφά και έλκυει τόσον τον επισκέπτην, ώστε ή προσοχή του προς τα έργα της τέχνης να μετριάζεται.

Ενθυμούμαι ότι ή αίθουσα της Βενετίας, καθώς και αι διεθνεις μεγάλαι αίθουσαι ήτο καίτι άπιστεύτως τέλειον και ώραϊον εις αρμονίας χρωμάτων και γραμμών και σχεδίων. Τύσον τέλειον, ώστε και οι άλλοι λαοί υπερέβησαν εκουτους δια να παρασταθούν εις την έκθεσιν αυτήν, μη ύπολειπόμενοι των Βενετών.

Η Ουγγαρία αιώνως με την ολόχρυσον αιθουσαν της είχε κατορθώσει να παρουσιάση μίαν τόσον πρωτότυπον διακόσμησιν εις πλούτον και λάμψιν, ώστε να μη φανη ύστεροσσα της Βενετικής κοσμητικής. Αλλά δια να κατορθωθη τοϋτο εχρειάσθη να μεταβούν αυτοπροσώπως δύο καλλιτεχνικαι μεγαλοφυίαι της Ουγγαρίας, ο Roth και ο Seidner δια να εκτελέσουν το εμπνευσμένον σχέδιον των δύο διασήμων αρχιτεκτόνων της Ουγγαρίας Balint και Jambor. Και κατορθώσαν ή Ουγγαρία, ή οποία επί τέλους έως τώρα δεν είχαν αξιώσεις καλλιτεχνικάς, να επιβληθη και να διακριθη και να ελκύση σοβαρώτατα την προσοχήν. Αλλως τε μεταξύ των εικόνων, αι οποιαι εκτίθενται εις την αίθουσαν αυτήν, οι γέροι του Valzary θα άρκοϋσαν δια να αποδείξουν τας προόδους της τέχνης, καθώς και αι ώραϊαι και αρχοντικαι προσωπογραφίαι του Fülöp Laszló και του κόμητος Pierre de Vay.

Και αφού εύρισκόμεθα εις τμήμα εκπλήξεων, ως ρίψωμεν το βλέμμα και εις τας Ήνωμένας Πολιτείας, τας φημιζόμενας έως τώρα δια τα δολλάρια και τα τράστ των, άλλ' όχι και δια μεγάλα έργα τέχνης. Λοιπόν εν μικρόν έργον του Miller, μίκα γρηούλα άπλουστάτη, χωρίς καμίαν τεχνοτροπίαν και καμίαν αξίωσιν, είναι εν αληθινόν άριστούργημα, ως άριστουργήματα τέλεια είναι και αι δύο προσωπογραφίαι του Melchers και του Shannon.

Οι Ολλανδοί επίσης εξέπληξαν με τα κάρνα-σκουρά των.

Η αίθουσα των μικρούλα, ευμορφη, νοικοκυρευμένη, όπως είναι και αυτοί, και ο τόπος των και ή ζωή των. Όλα τα acqua-forte των, εκτελεσμένα εις την εντέλειαν και ως έμπνευσις και ως σχέδιον, θαυμάσια. Ο κ. Θωμόπουλος μόνον τα όνόματα Storn και Toorop και Van Der Kieu ανέφερε, και εφαινετο εκπληττόμενος πως ήμεις έμέναμεν άδιάφοροι πρό της δόξης, ή όπια άντεπροσωπεύετο μέσα εκεί. Εγώ δεν κρύπτω ότι το μαυρο-άσπρο εις την τέχνην με αφινει ολίγον ψυχράν και εάν ενίοτε ή γραμμή και το σχέδιον με εκπλήττη, όμως μόνον το χρώμα με εξυπνά, με ηλεκτρίζει με συγκινει και με ενθουσιάζει.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Η Σόνια έστειλε την νιάνια να κάμη ένα γυρον εις τον κήπον και έμεινε μόνη με τας σκέψεις της. Όσα είχε μάθει πρό ολίγου ήσαν όλα πράγματα δυσάρεστα, πράγματα μελαγχολικά και απογοητευτικά. Ο Sachas, ο όποιος έκλεπτε την μητέρα της, ή θεία της ή οποία έμεθοϋσε και εχαρτόπαιζε δια να μην αφήση κληρονομίαν εις την αδελφήν της, ο πατέρας της ο όποιος εθακάνιζε την μητέρα της εις τα έξοδα και τους οικονομικούς του συνδυασμούς, ή μητέρα της ή οποία εχρώνετο με διακόσια τοίς εκατόν δια να σπαταλά, όλα αυτά ήσαν πράγματα αποκαρδιωτικά, άσχημα, πράγματα τα όποια εστιγματίζαν και εκηλιδωναν όλους τους ιδιικούς της, με τους όποιους την συνδέσαν δεσμοί αίματος και συμπαισίας.

Αλλοτε, όταν ήτο εις τας Αθήνας είχε ακούσει να γίνεται λόγος δι' αυτοθυσίας γονέων υπέρ των παιδιών των και δεν ελησμονούσε την καμαριέρα της του ξενοδοχείου, ή οποία έστειλε κάθε μήνα τα χρήματά της εις την μητέρα της. Και εις την φαντασίαν της ή θεία της, ή οποία άναβε με χάρτινα ρούβλια το τσιγάρο της, δια να μην αφήση τίποτε όπισω της, της εφαινετο ένα κτήνος εγωϊσμού και κακίας, ή συγγένεια της οποίας της επροξενούσαν εντροπήν.

Η μητέρα της βεβαίως δεν ώμοιάζε την θείαν της. Κάθε άλλο. Η μητέρα της ήτο μία καλή, μία άγία γυναίκα. Μόνον ότι αγαπούσε να ζη καλά και ότι δεν ήξευρέ ποτε να λογαριάζη. Και το πράγμα ήτο αρκετά σοβαρόν, αφού είχαν ως συνέπειαν την πτώχειαν και την αθλιότητα, εις την οποίαν την εγκατέλιπε. Ο πατέρας της ήρχετο πάντοτε τελευταίως εις τας σκέψεις της. Δεν ήτο ποτέ του τυφερός με κανένα, και αι σκηναί περι των οποίων είχαν όμιλήσει προήτερα ή νιάνια και τας οποίας ή Σόνια απεστρέφετο, είχαν ψυχράνει πολύ τα προς τον πατέρα της αισθήματά της. "Αν και μαζή της ήτο καλός πάντοτε, όμως δεν ήμπορούσε να του συγχωρήση τα δάκρυα, τα όποια είχε χύσει ή μητέρα της εξ αιτίας του, όπως δεν ήμπορούσε να συνειθιση την ιδεάν ότι ήτο ένας πρόστυχος, ένας ύπίπλους χωριάτης. Όλοι οι συγγενείς της μητέρας της δεν τον κατεδέχοντο και όταν ακόμη ή Σόνια είχε μεγαλώσει, ενθυμείτο την μάμην της, ή οποία είχε ειπει μίαν ήμέραν δι' αυτήν: Θα υβρίζη και θα βλασφημη και αυτή, αφού είναι κόρη του Δημήτρη Γιώργεβιτς. Όλοι οι χυδαίοι βλασφημοϋν.

Τας σκέψεις της αυτας διέκοψε δια μίαν στιγμήν ο ύπηρέτης, ο όποιος εισήλθε δια να ανάψη τα φώτα, και ή νιάνια ή όποια είχαν επιστρέψει από τον κήπον, δια να ζητήση διαταγάς της κυρίας. Η Σόνια, όταν εξήλθεν ο ύπηρέτης, έσβυσε και πάλιν το φως και απέπεμψε την νιάνια με κάποιαν σκληρότητα εις την φωνήν. Ζήτησε να του δώσουν να φάγησ κάτι, διότι εγω δεν θα φάγω απόψε, της ειπε.

Η νιάνια εξήλθε στεναζουσα. Ητο βέβαιον ότι ή κυρία της ήτο θυμωμένη μαζή της. Ίσως δυσηρεστήθη δι' όσα της είχαν ειπει προήτερα. Ίσως την είχαν εκλάβει και αυτην δια κλέπτριαν, αφού είχαν αφήσει να κλέψουν την μητέρα της. Ίσως είχε προσβληθη δι' όσα της ειπε δια την θείαν της, ή μάλλον δια τον Sacha. Αλλ' αυτη το εκαμε δια το καλόν της. Ητο βεβαία, ότι άμα ή κυρία της επείθετο ότι είχε να κάμη με ένα κλέπτην, δεν θα ξαναήθελε πλέον να τον ιδη.

Όπως δήποτε ήτο βέβαιον ότι ή κυρία ήτο θυμωμένη και ή νιάνια ήσθάνετο μεγάλην λύπην δι' αυτό. Δεν είχε καμίαν άρεξιν να φάγη και μόνον ήσθάνετο την ανάγκην να δροσίση τον λαϊμόν της με κάτι. Η άνάμνησις της βότκας, του ποτου αυτου της πατρίδος της, εκαμε τα μάτια της να σπινθηροβλήσουν από πόνον. Αλλ' εις την κατηραμένην αυτην Γαλλίαν δεν είχευραν κλην τί θα ειπή βότκα. Εζήτησε λοιπόν αφέντι και ήπιε τρία, τέσσαρα, πέντε ποτηράκια, δια να λησμονήση την λύπην της. Εις το πέμπτον είχε αρχίσει να ζαλιζεται. Δεν θα έπινε παρὰ ένα ακόμη. Πάντοτε, οσάκις έπινεν ή νιάνια—και αυτη ήτο συνήθεια της νεότητός της— εις το πέμπτον έλεγεν ότι θα έπινε ένα μόνον ακόμη. Αλλ' επειδη μετά το έκτον δεν ήτο πλέον εις κατάστασιν να μετρή, εξηκολούθη να πίνη, μουρμουρίζουσα κάθε φορά μέσα εις τα δόντια της: ένα μόνον ακόμη. Και έπινεν ενόσω εύρισκεν, ενόσω ή φιάλη είχε και μίαν μόνην σταγόνα. Όταν έβλεπεν ότι δεν είχε πλέον, ή νιάνια εχαμογελοϋσε, εκλαιε και παρεπονείτο ότι κανεις δεν την ελυπειτο τόσον, ώστε να την ελεήσει δύο κλην σταλαγματιές. Με τα δάκρυα απέκοιμάτο και όταν έπειτα εξυπνούσε, δεν ενθυμείτο πλέον τίποτε.

Η Σόνια είχε και αυτη αποκοιμηθη με τας θλιβεράς και μελαγχολικάς σκέψεις της. Είχε περάσει την περασμένην νύκτα άϋπνος και με όλην την στενοχωρίαν, την οποίαν της είχαν προξενήσει αι εκμυστηρεύσεις της γραιας τροφού της, όμως όταν έμεινε μόνη εις το σκότος, και εξηπλώθη επάνω εις ένα αναπαυτικόν καναπέ, ήσθάνθη να βαρύνουν τα βλεφαρά της, και οι συλλογισμοί και αι σκέψεις της να διασκοδαζονται. Ο αέρας των κήπων, γεμάτος άρώματα με την δύσιν του ήλιου, είχε πλημμυρήσει το δωμάτιον, και ή ήσυχία της εξοχής με το ελαφρόν μουρμούρισμα των δένδρων επεδράσαν εις το κουρασμένον πνεϋμά της ως νανούρισμα ευχάριστον και καταπραϋντικόν.

Τα όνειρά της υπήρχαν παράδοξα, άλλόκοτα, και όταν περι τα μεσάνυκτα εξύπνησεν, αφήκεν ένα στεναγμόν ανακουφίσεως, διότι ό,τι είχαν ιδει ήτο μόνον όνειρον. Αλλως τε είχε λησμονήσει που εύρίσκετο, και ο δυνατός άνεμος, ο όποιος πρό ολίγου είχαν αρχίσει να φυσά την είχε σχεδόν παγώσει. Εσηκώθη, άναψε το ηλεκτρικόν, εκλαισε το παράθυρόν της και έρριψεν εν βλέμμα εις το ώρολόγι της. Ητο μεσάνυκτα ακρι-

βως. Είχε λοιπόν κοιμηθη πολύ. Και ήρχισε να γδύνεται, χωρίς δια τοϋτο να ήμπορη να λησμονήση το όνειρόν της.

Εις την αρχην αι αναμνήσεις της ήσαν συγκεχυμένοι, άλλ' έπειτα, όταν εύρέθη εις το κρεβάτι της και ήρχισε να ανακεφαλαίονη ό,τι είχαν ιδει, ενθυμήθη και τας ελαχίστας λεπτομερείας του παραδόξου αυτου όνειρου, το όποιον προληπτική, ως ήτο, εζήτηει να εξηγήση. Αλλά πως ήμνησεν να εξηγήση την απόφασιν, την οποίαν είχε λάβει ο φίλος της ιατρός, να προτείνη εις την σύζυγον του Αλέκου να διαζευχθη τον άνδρα της, όπως οϋτος νυμφευθη την Σόνια; Και πως να εξήγει ακόμη την απόφασιν της Ελένης να ακολουθήση την συμβουλήν του ιατροϋ, ο όποιος εν τέλει επρόκειτο να γίνη σύζυγός της;

Ο ιατρός είχε έλθει μόνος να της αναγγείλη όλας αυτας τας ειδήσεις, και ή Σόνια είχεν άργισθη εναντίον του, διότι χωρίς να την ερωτήση είχε διαθέσει τα κατ' αυτην, ως εκείνος ενόμιζε καλλίτερα.

Αυτό περίπου ήτο το παράδοξον όνειρον, όπως το είχαν αναυνηθεί, αφού εξύπνησε. Νυσταλέα ακόμη και σχεδόν ήμικοιμισμένη, εκάπτετο ότι επί τέλους όλα αυτα ήμπορούσαν να συμβούν, αφού ή Ελένη τόσην είχε δείξει ήρωϊκήν αυταπαρνησιν, αφοτου ανεκάλυψε τα προς αυτην αισθήματα του άνδρός της. Αλλά τότε, σχεδόν με την πεποίθησιν ότι εύρίσκετο πρό τετελεσμένου γεγονότος, ή Σόνια ήσθάνθη μίαν φοικίασιν να διατρέχη το σώμά της. Θα εγίνετο λοιπόν αυτη ή σύζυγος ενός κλέπτου, ο όποιος ήνοιγε κρυφά τα συρτάρια της μητέρας της και της υπεξήρει χρήματα; Όχι. Αυτό δεν θα εγίνετο ποτέ. Ημπορούσε να του συγχωρήση, ως του είχε συγχωρήσει έως τώρα την προδοσίαν και το ψεύδος, αλλά την ατιμίαν αυτην της κλοπής, δια βιασμού των κλειθρών, ποτέ. Θα επεθύμει μάλιστα τον συναντήση μίαν φοράν ακόμη, μόνον και μόνον δια να του ρίψη κατά πρόσωπον την ατιμίαν του αυτην. Αλλως τε ώραία ζωή θα την επερίμενεν, εάν εγίνετο γυναικά του! Είχεν ιδει πόσον ολίγον ελογάριαζε την Ελένην, και βάνασος και σκαίς ήτο μαζή της. Ποιος την εβεβαίωσε, ότι θα ήτο με αυτην, ως γυναίκα του, καλλίτερος;

Όλοι αυται αι σκέψεις την εκαμαν να χάση τον ύπνον της. Μ' όλον ότι δε όσον επερνούσε ή ώρα εγίνετο νηφαλιώτερα και εννοούσαν ότι το όνειρόν της θα έμεινεν μόνον όνειρον, ούχ ήττον ήσθάνετο κάποιαν ανησυχίαν, ως πραγματικώς να την ήπειλει κάποιος κίνδυνος. Ο,τι ιδίως την απησχόλει ήτο ο γάμος του ιατροϋ με την Ελένην. Αν και δεν είχαν αισθανθη ποτέ, τίποτε άλλο παρὰ φιλίαν προς τον νέον συμπατριώτην της, όμως δεν θα της ήρεσκε να τον ιδη διδοντα την αγάπην του εις άλλην. Γώρα μάλιστα, αφοτου είχαν αναλάβει να την βοηθήση εις την ζώήν, τον ήθελε περισσότερον από ποτε ελεύθερον από κάθε δεσμόν.

Είχεν εξημερώσει πλέον, όταν ή Σόνια απέκοιμηθη. Και δι' αυτό δεν άντελήθη την γραιαν νιάνιαν, όταν ήλθε να ανοίξη την πόρτα της, με τα μάτια κατακόκκινα και το πρόσωπον αναμμένον ακόμη από το αφέντι της νυκτός. Η γρηά είχε κοιμηθη με το κεφάλι επάνω εις το τραπέζι, και όταν το πρωι ο θυρωρός του ξενοδοχείου εκαμε τον γυρόν του εις τον κήπον, την ήυρε μισοπαγωμένην να βογγαλιζη με την

Ὁ Λουδοβίκος XIV διὰ τὴν ἀνυψώσιν τὴν ἀγορὰν τῶν ταντελλῶν αὐτῶν ἐπῆγε μὲ μεγάλην ἐπισημότητα νὰ ἐπισκεφθῆται τὰς ταντέλλας τῆς Avignon τὰς ὁποίας ὠνόμασε Point de France, καὶ ἔκχευε γνωστὸν ὅτι θὰ τὰς προτιμᾷ ἀπ' ὅλων τὰς ἄλλας. Οὕτω ἐνθαρρυνθεῖσα ἡ ἐταιρεία τῶν ταντελλῶν, δὲν ἤργησε νὰ κάμῃ θρυμασίαις ἐργασίας, καὶ ἠναγκάσθη νὰ ιδρύσῃ νέον ἐργαστάσιον εἰς τὸν πύργον τῆς Μαρδίτης, μέσα εἰς τὸ βάλθος τῆς Boulogne.

Ἡ προθυμία, τῶν ἐργατῶν, νὰ γίνωσι ταντελλιέρες ἦτο τοιαύτη, ὥστε ἠναγκάσθησαν διὰ διατάγματος νὰ περιορίσουν τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν. Ἦτο ἀκριβῶς τὸ ἐναντίον ἀπ' ὅ,τι συμβαίνει σήμερον. Καὶ ποῖος δύναται νὰ ἀπαριθμήσῃ τοὺς δόλους εἰς τοὺς ὁποίους κτεφευγον εἰς ὅλα τὰ μερῆ τῆς Εὐρώπης ὅπως κρυφίως περάσουν τὰς ταντέλλας τὰς ἀπηγορευμένας ὑπὸ τοῦ νόμου;

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν τὰς ἔκρυπταν ἕως εἰς τὰ φέρετρα, τηλίζοντες τὸν νεκρὸν μὲ ταντέλλας, τὰς ὁποίας ἔπειτα ἔπερνον. Περνοῦσαν ἐπίσης ψωμῶν τεσσάρων λιτρῶν, τὰ ὁποία ἦσαν κενὰ μέσα καὶ τὰ ἐγέμιζαν μὲ ταντέλλας. Ἡ μετεχειρίζοντο μεγάλους σκύλους οἱ ὁποῖοι ἐπερνοῦσαν τὰ σύνορα τρέχοντες. Μίαν ἡμέραν συνέλαβον ἕνα, τὸν ἐσκότωσαν καὶ ὁποία ἦτο ἡ ἐκπληξίς, ὅταν ἀνεκλύθη ὅτι τὸ ζῶον εἶχε δύο δέρματα καὶ εἰς τὸ μεταξὺ ὑπῆρχε θησαυρὸς ἀπὸ ταντέλλας! Τοὺς σκύλους αὐτοὺς τοὺς ἔτρεφον καλὰ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἔπειτα τοὺς ἔφερον ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τῶν Βελγικῶν συνόρων καὶ ἀφοῦ διὰ τῆς πείνας καὶ τοῦ ζύλου τοὺς ἔκαναν ν' ἀδυνατίσουν, τοὺς ἐτήλιζαν μὲ ταντέλλας, τοὺς ἐσκέπαζον ἔπειτα μὲ ἕνα δεύτερον δέρμα καὶ τοὺς ἄφιναν. Μεταξὺ τοῦ 1820 καὶ 1836 οἱ τελωνοφύλακες ἐσκότωσαν οὕτω περισσοτέρους ἀπὸ 40 χιλ. σκύλους.

ΤΙ ΣΥΝΕΙΘΙΖΕΤΑΙ

Ἡ προῖκα τοῦ μωροῦ.—Ἡ μητέρα ἢ ὁποία μὲ τὴν χαραὶν καὶ ἀγάπην περιμένει τὸ νέον μωρὸν, πρέπει πρὶν αὐτὸ ἔλθει εἰς τὸν κόσμον νὰ καταγίνη εἰς τὸ νὰ τοῦ ἐτοιμάσῃ τὴν προῖκα του, καὶ μὴν νομίσῃτε ὅτι ἡ μικρὰ αὐτὴ προῖκα δὲν ἀπαιτεῖ κόπους καὶ φροντίδας. Τὰ διάφορα πράγματα ὅπου πρέπει νὰ περιλαμβάνη ἡ προῖκα τοῦ μικροῦ εἶνε: Ἐξ. ποκαμισάκια διὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν, δηλ. μὲ μανίκια σχεδὸν ὅσων τὰ ζηπουνάκια, διὰ τὴν δευτέραν ἄλλα ἔξ. Ζηπουνάκια ἀπὸ φανέλλα ἢ πικέ, ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς, διὰ τὴν πρώτην ἡλικίαν τέσσαρα, διὰ τὴν δευτέραν καὶ τρίτην ἀπὸ ἔξ.

Πάνες ἀπλῆς τὸ ὀλιγώτερον τρεῖς δωδεκάδες πικεδένιες ἔξ. Καλτσάκια ὀκτὼ ζεύγη, σαλιάρες δύο δωδεκάδες, σκούφιες ἔξ, τρεῖς ἕως τέσσαρας μουσαμάδες, δύο porte-bébé, ἕνα βέλλο, δύο-τρία ζηπουνάκια πολυτελῆ ἢ πλεκτά ἢ ἀπὸ φανέλλα, μίαν δωδεκάδα μαντήλια, ἔξ φασκὲς ἀπὸ φανέλλα καὶ τέσσαρα κορσεδάκια.

Ἐπειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα ἢ ἔξ ἑβδομάδας τὸ μικρὸν ἔχει ἀνάγκην καίποιας ἐλευθερίας καὶ δι' αὐτὸ τοῦ ἀφίνου τοῦλάχιστον τὴν ἡμέραν καὶ τὰ πόδια του ἐλεύθερα. Καὶ διὰ νὰ μὴν κρυώη τοῦ βάζομεν τότε καλτσάκια καὶ ἕνα κορσεδάκι εἰς τὴν μέσην, τὸ ὁποῖον τοῦ κρατεῖ ὅλον τὸ σῶμα.

Ἐπειτα ἕνα μεγαλῶση ὀλίγον ἔχει ἀνάγκην ἀπὸ δύο δωδεκάδες παντελονάκια, ἀπὸ ἔξ μισοφοράκια μὲ μπουστο, καὶ δύο τρία μάλλινα πλεκτά, ἐὰν εἶναι χειμῶνας. Καὶ διὰ νὰ ἐξέρχεται ρόμπες empire ἀπὸ πικέ καὶ μίαν πελερίναν. Χρώματτα διὰ τὰ μικρὰ εἶνε προτιμώτερα πάντοτε τὰ ἀνοικτά, rose, bleu ἀνοικτό, καὶ πρὸ πάντων ἄσπρο, τὸ ὁποῖον πλύνεται εὐκολώτερα ἀπ' ὅλα.

Νέος συρμός. Μὲ τὴν ἐπιστροφὴν ἀπὸ τὰς ἐξοχὰς καὶ τὰ λουτρά ἔκαμν τὴν ἐμφάνισιν των οἱ νέοι χειμερινοὶ συρμοί, εἰς τὰς πρώτας κοσμικὰς συναθροίσεις.

Φαίνεται ὅτι ἐφέτος θὰ φορεθοῦν πολὺ τὰ μονοκόμματα φορέματα τὰ κολλητὰ εἰς τὸ σῶμα καὶ πλούσια γαρνιρισμένα, τὰ ὁποία θὰ ἔχουν καὶ ἕνα μικρὸν bolero πολὺ κοντό. Ἐν γένει τὸ bolero εἶνε πολὺ τῆς μόδας καὶ αὐτὸν τὸν χειμῶνα. Μία ὥραξ τουαλέττα εἶνε: φούστα ἀπὸ βελουδο σκούρου χρώματος, ἀρκετὰ μακρὰ καὶ πλατειά, γαρνιρισμένη εἰς τὸ κάτω μέρος, ὑποκαμισάκι ἀπὸ ἄσπρο λεπτὸ μεταξωτὸ καὶ ἀπὸ πάνω ἕνα μικρὸν μπολερό ἀπὸ τὸ αὐτὸ βελουδο μὲ τὴν φούστα. Τὰ μανίκια εἰς τὰ φορέματα τῆς τουαλέττας ἐξκολλουθοῦν καὶ τὸν χειμῶνα νὰ εἶνε κοντὰ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀρκετὰ στολισμένα.

Ἐπίσης ἔκαμν τὴν ἐμφάνισιν τους καὶ τὰ πρώτα χειμωνιάτικα καπέλλα, τὰ ὁποία εἶνε διαφόρων σχημάτων, τὰ περισσότερα πολὺ σηκωμένα ἀπὸ πίσω καὶ γαρνιρισμένα μὲ πτερὰ, πουλιά, πτέρυγες, μουσουλίνες, βελουδο, τούλια. Ἐνα ὥραξ μοντέλο εἶνε: στακτὶ καστόρι ἀνοικτοῦ χρώματος γαρνιρισμένο μὲ rose τριαντάφυλλα καὶ στακτιὰ πτερὰ σκούρα.

Παρισινή.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Μελιτζάνες τουροῖ. Πέρνομεν μικρὰς μελιτζάνες καὶ ἀφοῦ τὰς πλίνομεν καλὰ καὶ τοὺς βγάλομεν τὰ κοσιάνια τὰς βράζομεν μὲ μισὸ νερὸ καὶ μισὸ ξεῖδι καλὸ, μαζὴ βάζομεν καὶ βράζομεν ἀρκετὰ σέληνα, μακρὰ κλωνάρια, καὶ ἀφοῦ βράσουντὰ στραγγίζομεν ἔπειτα χαραζομεν τὴν μελιτζάναν εἰς τρία μέρη καὶ ἔχομεν ἐτοιμάσει, ὀλίγον σκόρδο, κόκκινη πυπεριά καὶ μαντανό, ὅλα πολὺ πολὺ ψηλά κομμένα, βάζομεν ἀπὸ ὀλίγον ἀπὸ τὸ μίγμα αὐτὸ εἰς τὰς χαρακὰς καὶ ἔπειτα τὰς τηλίζομεν μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ κλωνάρια τοῦ σελίνου ὅπου ἔδρασεν μαζὴ ἀφοῦ τὰς ἐτοιμάσωμεν ὅλας τὰς βάζομεν μέσα εἰς πύληνον βάζον, καὶ τὸν γεμίζομεν λάδι ἕως νὰ τὰς σκεπάσῃ, τὰς κλείομεν καλὰ ἀπὸ ἐπάνω καὶ εἶνε ἐτοιμαί.

ΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ

Τώρα μὲ τὰ νέα φθινοπωρινὰ καὶ χειμερινὰ φορέματα τίθενται πάλιν εἰς ἐνέργειαν οἱ ταφτιδες καὶ τὰ μεταξωτὰ τῆς κ. Δραμητινοῦ τῆς ὁποίας ἡ ἐργασία προήχθη εἰς τελειότητα καὶ στερεότητα μοναδικήν.

Αἱ τιμαὶ τῆς δὲ εἶναι τόσο λογικαί, ὥστε καταντᾷ, λαμβανομένης ὑπὲρ ὅσων τῆς στερεότητος τῶν ὑφασμάτων τῆς, νὰ συμφέρουν μᾶλλον μεταξωτὰ φορέματα καὶ ὑποκαμισάκια, ἀγοραζόμενα παρὰ τῆς κ. Δραμητινοῦ παρὰ μάλλινα φορέματα.

Τὸ ἐργαστάσιον τῆς κ. Δραμητινοῦ εὐρίσκειται πάντοτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀπέναντι τῆς Ἀγγλικῆς ἐκκλησίας, δέχεται δὲ καὶ παραγγελίας ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομητρίαι ὡς καὶ αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτρίαι καὶ ἀνταποκριταί μας, οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.